

умѣренность помрачи славу на сичкія цари кои искаха да имъ служи народъ само ради величество ихъ, сирѣчь тщеславіе ихъ; на послѣдокъ, съ правду свою се удостои да є первѣйшій и величайшій судія мертвымъ во адѣ.

Кога ни Менторъ говореше това, достигнахме до острова. Тамо видѣхме съ доволнымъ удивленіемъ прочутый лабиринтъ; дѣло сотворено руками остроумнаго Дедала, и кой бѣше єдно подражаніе великаго лабиринта що го видѣхме у Египетъ. Кога гледахме това чудно зданіе, видѣхме народа кой бѣше собранъ по бреги морскія, и кой тичаше на купъ на єдно мѣсто не далеко отъ морскаго края пытахме причину тщанія ихъ и єто що ни повѣда єдипъ Критянинъ кой се именуваше Навсикратъ.

Ідомедей Девкалионовый сынъ и Миносовый братанецъ, рѣче онъ, бѣше отишелъ якоже и другіи Греческіи Цари, на Троадское обсажденіе. И по разореніи того великаго града онъ влезе въ єдинъ корабль за да се врати на Критъ; но єдна морска буря много угрозуєтна се подигна, щото кормчій, и всичкіи друзи що бѣха искусни въ мореплаваніи, вѣроваха че удавленіе ихъ є не избѣжно. Секій видѣше смерть предъ очи свои секій гледаше глубину отворену да ги поглыне: всекій окаяваше нещастіе свое, и не се надѣха ни на онова прискорбно упокоеніе кое прінимать мертвіи слѣдъ погребеніи своемъ кога преминувать Стигійское езеро. Ідомедей си подигна очи и руцѣ на небо, и моли се Нептуну: о сильный, Боже, викна онъ, ты що держишь царство волнъ, благоволи да послушаешь єдинаго злощастника: и ако щєнь сотвори ты да